

Marie Kessels: 'Veldheer Banner' Uitgeverij de Bezige Bij, Amsterdam 2018. ISBN 9789403104409 (Ziekte van Parkinson/ Aftakeling/Evenwicht/PO/AG) Zie ook: www.debezigebij.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Coverttekst: ' Nog voor zijn vijftigste kreeg universitair docent Saul Banner de diagnose parkinson. Sindsdien heeft hij een onbestendig leven geleid. We zien hem hier midden in de chaos van zijn ziektegeschiedenis, vol verlangen naar een toekomst waarin het vertrouwde patroon van het heden niet eindeloos wordt herhaald. Zo vangen we een glimp op van de verschillende gestalten van die grillige ziekte die zo stil aanwezig is in het hart van onze samenleving.

Fotografe Dana Stromberg, een vriendin van Saul, kijkt terug op hun ontmoetingen in het appartement dat Saul eens in een aanval van razende woede kocht om zijn gezin en zijn dorp te ontvluchten en wat ruimte voor zichzelf te hebben. Zijn vrijplaats. Daar beleeft ze zijn parkinson samen met hem, als zijn kameraad en bondgenoot. Totdat hij zijn huis moet opgeven.'

Over de schrijfster:

Marie Kessels (1954) is schrijfster. Zij schreef vele romans en debuteerde in 1991 met de roman *Boa*. Haar tiende boek *Veldheer Banner* beschouwt ze als haar levenswerk . <https://www.debezigebij.nl/auteurs/marie-kessels/>

Inzien: <http://beeld.boekboek.nl/BBBB/p/9789403104409/rea9789403104409.pdf>

Citaten:

Pag.9: 'Het is een wonderlijk, gespannen bondgenootschap waarin ik leef met Saul, drie jaar na zijn laatste telefoontje uit het ziekenhuis, toen zijn appartement al was opgedoekt en onze intense correspondentie was gestokt. 'Ja Daan, lig ik hier te wachten totdat ze me naar het verpleegtehuis brengen...'

Pag.13: 'Zelfs bij het eten van zijn geliefde chocolade-ijs had hij niet dat zorgeloze en lichtzinnige van de parkinsonman die vergeten was dat hij bij iedere beweging, iedere stap, iedere handeling moest nadenken.'

Pag.13: 'Bij het passeren van het bankgebouw in de laatste bocht naar zijn huis (als het appartementencomplex opeens voor me opdoemde en ik nog even draalde voordat ik naar binnen ging) zag ik altijd voor me met hoeveel weerzin hij daar geld uit de pinautomaat haalde sinds hij in de hectische periode na zijn diagnose een tijd ziektegeld had ontvangen. Niets presteren en toch salaris beuren, dat had hem gekrenkt. Dat kon hij zichzelf heel moeilijk vergeven. Zijn sociaaldemocratische hart klopte niet altijd even vurig voor hemzelf.'

Pag.21: 'Behalve zijn pillendoosje, een fles water en een glas op het tafeltje naast het bed herinnerde hier niets hem eraan dat hij ziek

was. Het bed was nog een bed voor gezonde mensen. En aan het zware dekbed kon je niet zien hoe slecht zijn overgevoelige, dunhuidige lichaam de druk en het lompe gewicht van alle beddengoed tegenwoordig nog verdroeg.'

Recensies/Extra:

[https://www.volkskrant.nl/cultuur-media/als-iemand-in-staat-is-pijn-zo-te-verwoorden-dat-je-er-nog-jaloers-op-zou-Worden-dan-marie-kessels~b1cfe184/](https://www.volkskrant.nl/cultuur-media/als-iemand-in-staat-is-pijn-zo-te-verwoorden-dat-je-er-nog-jaloers-op-zou-worden-dan-marie-kessels~b1cfe184/)
<https://www.nrc.nl/nieuws/2018/05/17/in-het-gebrek-schuilt-de-ware-mens-a1603352>
<https://www.debezigebij.nl/auteurs/marie-kessels/>

Ze heeft in deze roman de stem gevonden van een man met parkinson die met zijn vogelstem tegen de aftakeling in praat.